

in.ihned.cz/zahranici

tím dalo obloze i divoké krajině kolem mě růžový nádech.

Letíme... konečně letíme!

Myslím, že jsem nikdy neviděla nic tak komického jako postarší japonské turistiky, když se snaží s rukama plnými kamer, fotoaparátů, klobouků a balíčků se svačinou vlézt do balónového koše. Nakonec to zvládneme všichni; je nás dvanáct. Koš patří mezi větší, i když běžně se organizují i lety pro třeba dvacet lidí. Protože je podélně rozdělen na dvě části, všichni máme zaručeno místo „u okna“. Japonci si oddechli. Budou moci fotografovat, až se bude i zcela vyprahlá Kappadokie zelenat.

Pilot Lars se rozhodne nechat na zemi i jednu rezervní lahev se stlačeným plynem, protože vítr je velmi mírný, a tudíž by při přistání neměly nastat komplikace. Zůstává nám zásoba pohonné hmoty na přibližně tři hodiny letu (to je luxus – obvykle to bývají pouhé dvě hodiny). Pozemní posádka povoluje poslední lana, Lars přidá plyn a... pevná půda pod nohama se vzdaluje jen velmi pomalu. Mám pocit, že se ani nehýbeme. Část mého já má tendenci přeskočit polstrovanou stěnu proutěného koše a elegantně se snést na dýňové pole, z něhož jsme se právě vznesli. Nevěřím, že letíme. Je neuvěřitelné ticho, občas narušené jen přidáním plynu z jedné z lahví. Zahřátý plyn se vzápětí promění v modrozlutý plamen, který nám pomáhá vznést se výš a výš.

Obří houby na dosah ruky

Měsíční krajina, nad níž se vznášíme, se rozprostírá v blízkosti dvou sopek: Ercieys Dagi (3916 m) a Hasan Dagi (3258 m). Právě četné erupce těchto nebo jiných, mnohem starších vulkánů (vědci o to pochopitelně vedou spory) můžou za to, že se tu vytvořily silné vrstvy tufy a basaltu, které pak začala eroze v průběhu několika set tisíců let odkrývat. Měníci se počasí a časté

FOTO: EVA HOLEČKOVÁ

výkyvy teplot, v Kappadokii běžně hlavně v zimě, způsobovaly praskání a odlamování tvrdých vrstev hornin. Na vzduch se tak dostávaly měkčí vrstvy, a ty zase ke svému obrazu měnil vítr a déšť.

Ještěže jsem se včera na terase ponořila do chytrých knih! Jinak bych teď na všech-

nu tu sochařskou nádheru pod námi zírала s otevřenou pusou a neuměla si ji vysvětlit. Dýňové pole totiž zničením končí a místo něj se otevírá jedno ze zdejších světově proslulých údolí. Není nijak zvlášť hluboké, ale jeho stěny vypadají, jako by je pokrýval narůžovělý nebo bílý zvlněný samet. Tu a tam

roste zelený keřík nebo stromek, převažují ale zvláštní obří houby s tmavými klobouky.

Lars předvádí své pilotní umění a citlivým laděním teploty vzduchu uvnitř a za pomoci ovládacích lan naviguje obrovský balón tak, abychom se dostali do bezprostřední blízkosti nohy jedné z hub; nejsme od ní dál než metr. Nikdy bych neřekla, že balón lze řídit tak přesně! „V sezoně si výletníci můžou za letu utrhnout ze stromů meruňky,“ směje se Lars. Já letím mimo sezonu, takže mám smůlu – v Kappadokii teď zrají už jen dýně, melouny a hroznové víno, a jejich sběr by vyžadoval přistání. Aby nám to Lars vynahradil, aspoň koš na chvilku posadí na jeden ze stromů. Pozoruju nedaleké skály opět ve tvaru houby, stojící těsně vedle sebe. „Noha“ jedné z nich je velmi tenká. Je jen otázkou času, kdy ji eroze přemůže a tmavý „klobouk“ se zřítí k zemi tak jako stovky jeho předchůdců.

Bydlení v jeskyni? Samozřejmost!

Vystoupali jsme do pěti set metrů. Čas od času nás Lars o výšce informuje, balón je samozřejmě vybaven výškoměrem. Jsme vysoko, ale ani si to neuvědomuju. Ze země sem →